

et eller flere fag. Det kan da heller ikke bestrides, at en sammenkædning af alle i en overenskomst-situation indgående overenskomster kan virke urimelig og i visse tilfælde uforståelig for medlemmerne, når disse ser deres overenskomstforhold i realiteten blive fastlagt ved afstemning inden for grupper, hvis arbejdsforhold på ingen måde er beslægtet med deres egne. En sådan almindelig sammenkædning medfører også let den konsekvens, at det enkelte medlems afstemning over et mæglingsforslag bliver mindre ansvarsbevidst, idet han kan fristes til at stemme nej til mæglingsforslaget i forventning om, at dette alligevel vil blive vedtaget ved ja-stemmer fra andre af mæglingsforslaget omfattede organisationer.

Ved vedtagelsen af de foran nævnte bestemmelser i forhandlingsreglernes § 8 har Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund forudsat, at sammenkædning af to eller flere af de nævnte grupper ikke skal kunne gennemføres i de af forligsmanden i en overenskomstsituation fremsatte mæglingsforslag.

Regeringen kan, ligesom kommissionen, give tilslutning til, at der i § 12, stk. 2, indsættes bestemmelser, som imødekommer hovedorganisationernes synspunkter.

De forannævnte forhandlingsregler gælder alene imellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund. Den mulighed foreligger imidlertid, at der imellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationer, som ikke begge står under de nævnte hovedorganisationer, kan blive truffet tilsvarende aftaler om gruppering af underorganisationerne, og det vil da være rimeligt også at undlade sammenkædning i sådanne tilfælde.

Man er herved opmærksom på, at denne begrænsning af forligsmandens adgang til i en samlet overenskomstsituation at sammenkæde alle mæglingsforslag og derved få hele situationen udløst gennem en fællesafstemning — i realiteten en tilbagevenden til den før 1934 gældende retstilstand — kan føre til, at mæglingsforslaget bliver vedtaget for nogle af de 8 grupper, men forkastet af andre, således at den tilstræbte samlede udløsning af overenskomstsituationen ikke sker. Over for denne risiko må man imidlertid fremholde den udsigt til

større ansvarsbevidsthed under medlemmernes afstemning over mæglingsforslag, som allerede er berørt foran.

For de tilfælde, hvor der under en overenskomstsituation ikke foreligger organisationsmæssige aftaler om gruppevis afstemning, opretholdes de i de nugældende lovbestemmelser hjemlede beføjelser for forligsmanden.

Til § 12, stk. 3,

svarer den nugældende lovs § 11, stk. 2, idet man dog af denne har udeladt bestemmelsen om den kompetente forsamlings pligt til at supplere de ved urafstemningen afgivne stemmer op til 75 pct. af de stemmeberettigede medlemmer, idet bestemmelsen herom nu er optaget i forslagens § 11 som en generel bestemmelse.

Til § 12, stk. 4.

Denne bestemmelse omhandler udregningen af stemmeresultaterne på arbejderside og svarer til den hidtidige lovs § 11, stk. 2, 2. afsnit, idet der blot er indsat to henvisninger og en præcisering af, at stykket kun omfatter arbejderorganisationer.

Til § 12, stk. 5,

svarer den nugældende lovs § 11, stk. 3. Der er dog indsat en bestemmelse, der skal dække de tilfælde, hvor et mæglingsforslag omfatter flere arbejdsgiverforeninger, uden at nogen af dem er medlem af Dansk Arbejdsgiverforening.

Det er en selvfølge, at de foran nævnte bestemmelser i forhandlingsreglernes § 8 om gruppeinddeling og afstemning over overenskomstforslag også medfører konsekvenser for Dansk Arbejdsgiverforenings og dennes underorganisationers afstemninger såvel over direkte aftalte overenskomstforslag som over mæglingsforslag.

Man har imidlertid ikke anset det for nødvendigt af hensyn hertil at ændre teksten i lovens § 11, stk. 3, idet der her alene tales om „stemmevægten“ ved arbejdsgivernes afstemning over sammenkædede mæglingsforslag, men intet fastsættes om, hvorledes arbejdsgiverforeningens medlemmer ved afstemningen skal inddeles i grupper.